

ne predea limba română. Începând cu anul al treilea ni s-a permis să vorbim doar românește.

**Anatol Durbală** (actor, absolvent MHAT, 1992): Cum mă descurc cu 15 \$ pe lună? Acesta-i realismul fantastic pe care încerc să-l descopăr acum și în teatru. Până la urmă, arta este ceva intim, ceva ce aparține fiecăruia, asemenea religiei. Iar sărăcia nu înseamnă nimic.

## Cine suntem și încotro ne îndreptăm?

L-am întrebat pe Anatol Durbală cum se face de vorbește atât de bine românește.

*Adevărat? Totuși, problema esențială o constituie faptul că noi, aici, nu vorbim nici o limbă la modul desăvârșit. Vi se pare că ceea ce auziți pe stradă e limba rusă? Vă înșelați. Nici măcar rusa nu e curată, cum nu e nici româna. Aceasta e drama pe care o trăim la Chișinău și pe care va trebui, într-o zi, s-o punem în discuție. Cine suntem și către ce ne îndreptăm? Respect teatrul românesc de dincolo, dar deocamdată nu intenționez să părăsesc Chișinăul. Aparțin acestui loc, mi-am dat seama de asta, mai ales după ce m-am întors din America. Trăind propria noastră*

*realitate, nu avem voie să mimăm. Trebuie să facem teatru „de-adevăratelea”, să arătăm tuturor că suntem aici, că avem propriile noastre neliniști, propriile noastre dorințe.*

## Cum s-a colaborat cu un regizor român?

De fapt, întrebarea îi subînțelegea și pe ceilalți doi membri ai echipei: Anca Pâslaru (scenograf) și George Marcu (compozitor). Însă cu ei lucrurile au fost mai simple: George Marcu, fermecător ca întotdeauna, i-a spus repede pe actorii moldoveni cu vorbe dulci și muzică frumoasă, iar Anca Pâslaru, *ubicuă*, așa cum se întâmplă să fie de câte ori lucrează cu patimă la o scenografie, i-a obișnuit repede cu săcăiala ei simpatică, ca atunci când susține morțiș că un nasture mic, roșu e mai important decât unul mijlociu, albastru. Numai cu Mihai Lungeanu pare să se fi complicat lucrurile, căci:

**Igor Caras** (actor, absolvent MHAT, 1992): Sincer? Am vrut să refuz rolul. Mi-am zis eu: una ar fi să lucrez cu Purcărețe și alta, cu Lungeanu. Ne-am și certat, la început. Știți cum e: are o sută de idei fixe și nu renunță la nici una. Acum pot să vă spun că m-am îndrăgostit de el din clipa când am găsit o limbă comună. Deși școala românească de teatru diferă enorm de

*cea rusească, nu înseamnă că respectul pentru teatru e altfel. Iar Mihai mi-a spus așa: „Rolul acesta este mintea mea, dar are nevoie de sufletul tău pentru a exista”. M-a cucerit definitiv.*

**Angela Ciobanu** (actriță, absolventă MHAT): La început ne copleșea cu prea multe informații. Nu ne lăsa timp să filtrăm cele aflate. Ne-am obișnuit greu cu asemenea modalitate de lucru. Eu aveam un rolșor mic de tot. Nici nu știam ce puteam face cu el. Despre ceea ce urma să joc vorbeam cu Mihai Lungeanu pe unde apucam, la cabină, pe culoare. Până m-a făcut să descopăr că personajul meu nu e o prostituată, ci o femeie generoasă, iubitoare, cu un suflet imens ascuns sub farduri de doi bani, sub o perucă și un costum caraghioase.

**Angela Cărăuș**: M-a impresionat, în mod deosebit, rigoarea cu care a lucrat, dorința lui expresă ca noi să rostim cât mai corect românește replicile, să-i urmăm toate indicațiile. Ne simțeam cu toții ca pe vremea studenției.

## În loc de epilog

Nu pot să nu amintesc faptul că sălile teatrului sunt totdeauna pline, multe dintre spectacolele Naționalului jucându-se ani de zile.

Marinela Țepuș

Sf — flash

## Despre rentabilizare

**T**otul a început în urmă de doi-trei ani... Lângă firma minusculă și modestă a Agenției de bilete a Teatrului de Stat din Oradea, aflată în plin centrul orașului, într-unul din cele mai bune vaduri comerciale, a apărut firma unei cosmeticiene. Peste puțină vreme, chiar în Agenția de bilete au apărut, spre indignarea mea (nu și a celor care aveau o răspundere directă), niște galantare cu becuri, lițe, baterii. Erau supărați foc și organizatorii de spectacole ai teatrului și ai filarmonicii, înghesuți penibil într-un colț și neștiind niciodată dacă cei care le trec pragul sunt interesați de concerte, de spectacole sau doar vor să cumpere un bec de 60 de wați. Conducerea instituției explica tuturor că aici e vorba de bani, de o chirie „grasă” și că de banii pentru producție ea trebuie să facă rost, așa că noi să ne vedem de treburile noastre.

Și, iată, blestemata zi în care Agenția a fost pur și simplu dată pe ușă afară n-a întârziat să vină. În locul

panourilor cu afișe vedem acum reclame de bluzițe, chilotei, șosete, sutiene...

Tare aș vrea să aflu cine a avut „pile” atât de puternice încât să scoată din funcție o Agenție teatrală de bilete, care se afla acolo de vreo 30 de ani.

Nu știu câți bani s-au câștigat prin transformarea Agenției în butic, dar e sigur că două instituții culturale importante, cele mai importante din oraș, au pierdut posibilitatea de a-și anunța elegant, prin afișe și fotografii bine expuse, premierele și celelalte reprezentații.

Și mă gândesc cu groază dacă nu cumva vreun investitor și-a pus ochii și pe impunătoarea clădire a teatrului, văzând în ea frumoase posibilități de câștig. Căci despre rentabilizare e vorba...

Pe când scriu aceste rânduri, cineva, la radio, anunță că ne aflăm în „Luna pădurii”. Sau n-am auzit eu bine? O fi „Lumea pădurii”...

Elisabeta Pop